

JUANJO PUIGCORBÉ, ACTOR

Text: MANUEL ROMO / Fotos: MONTSERRAT DE PABLO

"Hi ha una voluntat de cremar els actors"

Juanjo Puigcorbé (Barcelona, 1955) és un dels actors de moda de la nova comèdia espanyola. Després de l'èxit d'"El amor perjudica seriamente la salud", intenta repetir la fórmula amb la comèdia 'Corazón loco', d'Antonio del Real, estrenada divendres passat.

Més de vint anys, vint-i-un per a ser exactes, han passat des que Juanjo Puigcorbé es passejava despulrat enmig de hippies emporrats, en realitat nens de bona família de Barcelona, a *L'orgia*, la mítica pel·lícula de Bellmunt. Ara, Puigcorbé s'ha convertit en el prototipus cinematogràfic del *yuppi* i en un dels rostres més cotitzats de l'estat espanyol. Manuel Gómez Pereira va saber treure una vena que ja hi era a l'actor, però mai prou explotada. *Salsa rosa*, *Todos los hombres sois iguales* o *El amor perjudica seriamente la salud* van posar a prova de bombes la capacitat de Puigcorbé per a la comèdia. *Corazón loco* és una nova guinda a afegir a una carrera que, com s'encarrega de recalcar el mateix Puigcorbé, "conté moltes coses més que comèdies".

—*La seva carrera viu un moment dolç: després de protagonitzar la que segurament serà una de les pel·lícules més taquilleres d'enguany, El amor perjudica seriamente la salud, ara presenta Corazón loco, té un parell de pel·lícules encara sense estrenar i un munt de projectes. Se sent pujat a "la cresta de l'ona" dels actors del cinema espanyol?*

—La professió d'actor es va convertint en una feina molt efímera, i gran part de la culpa la teniu vosaltres amb conceptes com "la cresta de l'ona" o el famós "encasellament". Totes les professions que comporten popularitat tendeixen a esdevenir efímeres. Per exemple, el futbol. Arriba Ronaldo al Barcelona i ja de seguida comencen a dir: "uh, aquest

durarà quatre dies, aviat s'espatllarà". O li donen la Bota d'Or i l'endemà en la retransmissió d'un partit, ja preguntaven a veure qui era millor, si Raúl o Ronaldo. Home!, deixeu-li gaudir de la popularitat encara que sigui un dia. Era destronar-lo a les vint-i-quatre hores i, per descomptat, utilitzant un altre.

—*Som dolents, llavors, els periodistes?*

—No, és com si no us volguéssiu creure el conte dels Reis d'Orient i busquéssiu sempre el *crack* a tot, on es trenca la joguina. Com quan els nens petits agafen una joguina i comencen a estripar-la per veure com és i veuen que funcionava perquè tenia unes molles. "És clar, però li les has arrencades". És una mica infantil.

—*Continue amb els paral·lelismes entre el futbol i el cinema, la rivalitat entre el Madrid i el Barça es dona al cinema?*

—No, per la senzilla raó que la indústria cinematogràfica a Catalunya és molt més pobra que la que hi ha a Madrid i està menys assentada. Al teatre passa el contrari, funciona molt millor a Barcelona que a Madrid, i Catalunya, per això mateix, continua essent un gran viver d'actors que arriben a Madrid més preparats i menys cremats. És com els bascos amb

els porters de futbol.

—*Per què diu que triguen més a cremar-se els actors catalans?*

—S'hi poden buscar tota mena de raons culturals possibles, però la que a mi em sembla certa és que a Madrid quan hi ha un descobriment, de seguida és llançat i comença a aparèixer en moltes pel·lícules.

"Totes les indústries tenen el seu tant per cent d'actors joves. Als EUA potser és un quinze per cent, llavors renoven el quinze per cent, però aquí volen renovar el vuitanta per cent."

En canvi, a Barcelona, com que la indústria no és tan potent, quan truquen algun actor català perquè vagi a treballar a Madrid, arriba allà i és, en certa manera, una cara nova, però porta un bagatge i ve més preparat.

—*I no creu que alguns directors, com és el cas del David Trueba a La buena vida, tenen tirada a anar a buscar actors a Catalunya, o al País Basc?*

—No, els és ben igual això. És cert que en ocasions intenten que hi hagi gent de tot arreu per fer la pel·lícula més seva. Això passa, però al revés, a Barcelona. En moltes pel·lícules catalanes posen algun actor de Madrid per a dir: “es una pel·lícula espanyola” i perquè no es pensin que la pel·lícula és local i així li donen un àmbit nacional. A Madrid els importa un rave si els actors són de Barcelona o d'on sigui, perquè el seu àmbit és tot el territori. La qüestió és que la pel·lícula i els actors funcionin.

“El teatre funciona molt millor a Barcelona que a Madrid, i Catalunya, per això mateix, continua essent un gran viver d'actors que arriben a Madrid més preparats i menys cremats.”

—*Tornant a la qüestió dels actors que es cremen, no pensa que és un mal endèmic que ve de la pobresa de la indústria cinematogràfica a l'estat espanyol, i a Catalunya també?*

—Hi ha una voluntat de cremar-los.

—*Dels productors?*

—Els productors repeteixen èxits, donen els mateixos papers i hi ha aquesta síndrome que jo dic del “pigmalionisme”, que consisteix a posar pels núvols algun actor nou i al matí següent abaixar-lo. *El País de las Tentaciones* entronitza els nous tot just sortir de la closca. N'ocupen portades mentre que nosaltres no hi sortim mai de la vida.

—*En els darrers dos anys al cinema espanyol s'ha notat una certa tendència cap a les noves generacions, però oblidant-se una mica dels, diguem-ne, veterans.*

—Totes les indústries tenen el seu tant per cent

d'actors joves. Als Estats Units potser és un quinze per cent, llavors renovent el quinze per cent, però aquí no, aquí volem renovar el vuitanta per cent. Quan feia un rodatge a Barcelona va venir el director de Cinema i Teatres de la Generalitat i va començar a parlar dels joves per aquí, els joves per allà. Que si en el teatre, els autors joves ara anaven pegant fort i que farien un teatre amb autors joves. Doncs, faci'l, però ja anem delirant com sempre. Vostè si té un teatre i té un públic, vostè pot renovar un vint per cent dels actors, però sempre progressivament, però si vostè canvia tot de dalt a baix, desterrarà el teatre i no vindrà ningú. I em va dir: “Bé, vist així”. I li vaig posar l'exemple d'*El País de las Tentaciones* i ho va entendre. Si tu llegeixes un suplement i no coneixes ningú, ja no el llegeixes, però si coneixes tots els personatges i n'hi ha dos nous, dius, “mira, i aquests qui són?” i t'hi interesses. Però

jo llegeixo *El País de las Tentaciones* i no coneixo ningú. I arriba un moment que penses: o sóc idiota o quina llauna. És que és impossible assimilar vint-i-cinc noms nous cada setmana, i a més que tots són l'hòstia.

—*L'any passat va rodar sis pel·lícules, no són massa per a un actor?, no corre el perill de cremar-se?*

—Pitjor és fer durant un any seguit una sèrie de televisió. En sis pel·lícules, almenys, canvis d'amics, de ciutat, d'arguments i de personatges. Així t'arrisques sis vegades, però en una sèrie només tens una oportunitat.

—*I com es poden fer sis pel·lícules en un any?*

—Es poden fer per dues raons: primera, perquè et criden, i segona, perquè m'esperen i així puc encaixar les dates, si no seria físicament impossible.

—*Pere Costa deia a la presentació d'El crimen del cine Oriente que ell es considerava un català exiliat a Madrid, i esmentava més “catalans exiliats a Madrid” encara que no donava els noms.*

—Al Pere Costa, el conec des que érem petits. Ell se'n va anar a Madrid a l'Escuela de Cine i després va trobar més recursos i suport a Madrid que a Barcelona. Però jo no em considero exiliat perquè visc a Catalunya, a més, en una zona rural, però no rural de moda, sinó rural autèntica. Llavors, es pot dir que estic exiliat al camp català, i treballo a Madrid, però també a molts llocs més. L'any passat vaig rodar a Madrid i també a l'Argentina, a Mèxic, a la Vall d'Aran, a Mallorca i a Barcelona. El que passa és que el ressò que jo he pogut tenir a Madrid no l'he tingut a Catalunya i allà em tenen una mica més de consideració que aquí.

—*Se sent ben tractat a Catalunya des que*

fa més cine a Madrid?

—Sí, la gent em tracta molt bé, com sempre. He tingut problemes amb certa premsa, amb un parell de diaris.

—Quins diaris?

—La Vanguardia i El Periódico.

—Però va ser una guerra declarada?

—Va ser descarat, fins i tot vaig tenir enfrontaments directes seriosos, i tot ve de quan jo vaig ser vice-president de l'Associació d'Actors de Barcelona i havia col·laborat amb la Conselleria de Cultura. Per les meves mans passaven moltes dades i documents i, com que jo crec que no soc pas ximplet, però sí un independent, i en un moment determinat va haver-hi tota una sèrie d'històries rares amb les subvencions i jo sabia moltes coses. Bon punt vaig insinuar un parell de coses, de seguida van saltar: "Però, aquest d'on és?, és socialista?, és convergent?" Llavors, ja em va caure de tot. Va sortir una pàgina sencera a *El Domingo*, un article titulat *La vedette anarquista*, on dir que em deixava verd és fer curt. Em titllava d'anarquista, d'anticatalanista i d'un munt de coses més.

Durant tres mesos *El Periódico* va anar ple de cartes al director amb tot de crítiques en contra meva. Les conseqüències de tota aquesta història? Per exemple, que a la roda de premsa a Barcelona d'*El amor perjudica seriamente la salud*, estic allà amb tot l'equip i jo directament no hi existeixo. Un diari de Barcelona fins i tot va treure el meu nom del repartiment que figura a la cartellera. I llavors la vam tenir. Els vaig trucar i els vaig dir: "O torneu a posar el meu nom a la cartellera, o a partir de demà a qualsevol entrevista per a un programa amb més de quatre milions d'audiència, us deixo com el cul i em cago en *La Vanguardia* i en la mare que us va parir". I van tornar a posar-hi el meu nom. És absurd, però així va la cosa.

—Es perillós dir el que un pensa?

—Es perillós si vols ser un bon noi. Dir el que

-Jo no em considero exiliat a Madrid perquè visc a Catalunya, a més, en una zona rural, però no rural de moda, sinó rural autèntica. Llavors, es pot dir que estic exiliat al camp català i treballo a Madrid, però també a molts llocs més. L'any passat vaig rodar a Madrid i també a l'Argentina, a Mèxic, a la Vall d'Aran, a Mallorca i a Barcelona. El que passa és que el ressò que jo he pogut tenir a Madrid no l'he tingut a Catalunya i allà em tenen una mica més de consideració que aquí.

Boca Boca, que produeixen amb Sogetel la pel·lícula d'Armero] i no direm el que va passar. El silenci només em porta disgustos a mi, però no me'n penedeixo i crec que vaig fer molt bé prenent aquesta decisió. De totes maneres, no vull entrar en detalls.

—Però se'n poden treure algunes conclusions...

—L'única conclusió que se'n pot treure és que jo tenia tota la raó del món per fer el que vaig fer perquè va haver-hi una cosa inacceptable.

—Té a veure amb el guió?

—Una mica.

—Fernández Armero deia que vostè hauria de ser el director.

—Què hi vols que digui. Jo crec que ell es va equivocar molt, però molt. El que passa és que a ell li van fer costat i ja veurem si es fa la pel·lícula i qui la fa. M'agradarà veure-la.

penses sempre representa una compensació personal, però també és un niu de conflictes. I tot això ve perquè jo, en un moment determinat, deia el que pensava tranquil·lament, fins que vaig veure que això tenia un preu. I ara ho continuo dient, però, potser, no tan alegrement.

—Ara té uns quants projectes en perspectiva, quins seran els camins de Puigcorbè el 1997?

—Després d'haver-me "encasellat" a la comèdia, com dieu vosaltres, la premsa, em penso "encasellar" en la sèrie negra. Faré la pel·lícula d'Eduardo Campoy, amb guió de Díaz Yanes, que s'anava a titular *Asesinos*, però ha canviat el títol i no sé com és dirà finalment; i acabo de rodar al País Basc *Suerte*, amb Ernesto Tellería.

—I la pel·lícula amb Álvaro Fernández Armero, Soy una buena persona?

—No, finalment m'he retirat del projecte.

—Per què?

—Hi ha amistat amb els productors [es refereix als productors de

